

[Lone Dybkjær]

snyderi i skat f.eks., man prøver på at betale så lidt skat som overhovedet muligt, der er ikke nogen solidaritet i forhold til staten. Man tror, at når man snyder i skat, ja, så snyder man nogle rige, udefinerede kapitalister, mens det i realiteten meget vel kan være ens nabo.

På samme måde i forhold til toldvæsenet – de fleste mennesker tager med god samvittighed ekstra varer med ind i landet – og forsikringsselskaberne osv. Der er ikke nogen solidaritet med det lidt fjernere, det anonyme. Vi ser jo heller ikke på de fælles bygninger – hvad enten det er banegårde, eller hvad der er tale om, hvor vi ser store mængder af hærværk – heller ikke dér har vi jo nogen fornemmelse af, at det er fælleseje.

Derfor er vi ikke tilhængere af den fælles model så vidt udbygget, som socialdemokratiet har det, simpelt hen fordi vi grundlæggende ikke tror på den, og vi synes, vi har en række erfaringer for, at det ikke kommer til at fungere. Vi mener ikke, at der skal etableres landsråd, amtsfonde osv., for det vil medvirke til den anonymisering, som vi ikke tror på.

Vi er heller ikke enige – som jeg allerede har været inde på – i den model, som socialdemokratiet lægger op til, når det drejer sig om de offentligt ansatte.

Nu håber jeg, hr. Svend Auken trods alt vil få alt det at vide, som jeg sagde vi var enige om, inden han eventuelt siger noget imod det. Grundlæggende synes vi, det socialdemokratiske forslag indebærer, at der bliver lavet store mastodonter, og de er lige så lidt demokratiske som så mange andre mastodonter i dette samfund. Derfor er det ikke den vej, vi synes man skal gå.

Jeg skal til sidst sige, at det er med vilje, jeg ikke har villet gå ind på mere detaljerede sider af forslaget, men har prøvet at trække de hovedpunkter op, hvor vi er enige og hvor vi mere grundlæggende er uenige i tankegangen, og hvor jeg mener det kan være meget vanskeligt at mødes. For vort vedkommende bliver det umuligt, hvis man fastholder den mastodonttankegang, som vi føler ligger bag det socialdemokratiske forslag. Vi mener ikke, at den måde, disse fonde er bygget op på, reelt sikrer demokrati, og reelt kommer til at sikre medindflydelse, sådan som socialdemokratiet siger.

Der er selvfølgelig detaljer i forslaget, som vi undrer os lidt over, f.eks. at det er staten, der skal udrede alle midlerne for de offentligt ansatte, selv om også kommunerne er en del af det. Nogle steder står der, at virksomheder med mindre end 10 ansatte kan komme med, og andre steder står der, at deres bidrag skal indgå i amtsfondene. Men det vil jeg sådan set betragte som detaljer i forslaget. Jeg har villet lægge vægt på ligheder og uligheder i hovedprincipperne i forslagene til folketingsbeslutning.

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Jeg vil bare sige til fru Lone Dybkjær, at mennesket har to ører. Jeg har hørt alle de ting, som fru Lone Dybkjær har sagt, og jeg vil også i mit indlæg her trække de klare lighedspunkter op, der er mellem vores og det radikale forslag.

Jeg anerkender også, at der er forskelle, som det senest blev understreget af fru Lone Dybkjær. Men jeg anerkender ikke, at forskellen består i, at det radikale venstre vil noget, der er meget nært, og socialdemokratiet vil nogle mastodontforslag, altså ejendomsret à la den fælles ejendomsret til Københavns hovedbanegård. Den beskrivelse synes jeg ikke er fair eller fremmende for meningsudveksling.

Vor tanke er, at lønmodtagerne skal have andel i overskuddet, at pengene så vidt muligt skal blive stående i den enkelte virksomhed som lønmodtagernes ejendom, forvaltet af lønmodtagerne på den pågældende virksomhed i fællesskab.

Den radikale model går ud på, at kun nogle virksomheders lønmodtagere skal have del i overskuddet, andre lønmodtagere skal ikke have del i overskuddet. Ejendomsretten skal ikke være knyttet til dem, der er ansat på virksomheden, men til dem, der er ansat og har været ansat. Det vil sige, at folk kan være meget langt væk fra virksomheden på det tidspunkt, hvor de er medejere af virksomheden. Man skiller i det radikale venstres forslag ejendomsret og bestemmelsesret på en måde, som i hvert fald vil give nogle problemer.

Jeg synes, det er rigtigt – som fru Lone Dybkjær gjorde – at fremhæve, at der er forskelle. Men når alt det er sagt, så er der alli-